

"Etic absoluta

El que més m'ha cridat l'atenció és que la veritat és una cosa que sembla increïble..."

Aquesta és la frase que, segons el recentment dimitit ministre Vicent Albero, ha sentit les hores després de la seva dimissió. És una reflexió feta en mànigues de camisa, en una terrassa del passeig de La Habana d'un Madrid sotmès a altes temperatures. 34 graus en el termòmetre. Molts més graus en la vida política. Se'l veu tranquil. L'aire emotiu que va acompanyar la conferència de premsa de dimissió ha desaparegut del seu rostre.

Els cambrers del bar no ens deixen pujar al pis de dalt per trobar una mica de silenci. No és obert, és la resposta que ens donen. No s'adonen de l'escorta. Sembla que el rostre del nostre acompanyant no els diu res. I és que Vicent Albero és d'aquests homes d'estructura compacta i aire planer que semblen haver arrelat a la terra un poc més que la resta dels mortals. La seva figura no sobresurt ni en un paisatge tan dur com l'asfalt. Segurament perquè la seva duresa és real i només la llueix quan cal.

En la tranquil·litat de Vicent Albero no hi ha gota de desànim. La seva conversa flueix com si hagués vist passar la seva vida per un espill en els darrers dies. En 1982 no va esperar ni un moment a oferir-se pel que fos. Eren temps d'exaltació. Per ell es tancava un parèntesi on l'atzar l'havia convertit en un *crack* del món empresarial. Tornava als orígens. Tornava al punt que havia deixat la seva vida quan, amb una filla en camí, es va casar i va començar a mirar les demandes de treball. Demanaven algú que sabés fer anar ordinadors. Se'n van presentar 1.200. Ell va quedar quart en la classificació final. L'atzar, també, va fer que la feina fos per al tercer i el quart de la classificació. Al cap d'un any l'amo li demanava què esperava de la vida. Ell va respondre que estava allà només per guanyar-se-la, però que res més. L'amo hi va insistir. El mite de l'època era cobrar un milió. Li ho va dir per treure's el problema del damunt. L'amo va respondre que sí. Ell va ser l'home de Marie Claire que amb un espot publicitari va trencar una barrera de la censura: veure un tros més de cuixa de les noies per televisió.

En aquesta mirada a l'espill repassa la seva relació amb la política. Una relació passional, en la qual més d'una vegada havia fet el pensament de deixar-ho

—Em tirava la terra, perquè això afarta molt. Madrid és una ciutat molt dura. Però quan a

**Vicent Albero,
tres dies després
de dimitir,
explica a
EL TEMPS les
seves raons.
L'ex-ministre
d'Agricultura del
Govern espanyol,
en aquesta
entrevista,
analitza la seva
dimissió i el clima
actual d'alarma
social.**

Espanya li va tocar la presidència de la Comunitat em van tocar la fibra de la responsabilitat política i vaig continuar...

—*Fa tres dies, la seva carrera ha acabat precipitadament. Pot explicar el seu afer?*

—Vaig deixar perdre les ocasions legals de convertir les cèdules hipotecàries. En aquella època aquestes cèdules no eren ni diner opac, ni tan sols calia declarar-les. Eren unes cartolines que posava que valien un milió de pessetes al portador i s'havia d'anar passant per la finestreta per segellar-les. Eren emeses pel Banc Hipotecari, que era de l'estat. Ara, fa dues setmanes, a través del meu assessor fiscal, m'he assabentat que l'any 1979 va sortir un decret que deia que el 84 això deixaria de ser així. Això, ho he sabut ara. Després, quan em vaig establir a Madrid se'm feia costa amunt anar al Banco Hipotecario. M'imaginava que tot Madrid m'estava mirant, i era ben ridícul perquè tot era legal. L'any 1987, quan estaven a punt de vèncer, li les vaig donar a De la Concha perquè m'ho gestionara.

—*Qui li va presentar De la Concha?*

—No ho sé. Ell era a tot arreu. Era Don Manuel de la Concha.

—*Seguim.*

—Al cap d'uns mesos de demanar-li que m'ho arreglara em truquen i em diuen que tenen uns diners meus que no donen cap rendiment i en lloc d'invertir-ho en altres coses, els convertesc en pagarés. Quan arriba l'any 89 em comuniquen l'existència d'Ibercorp i em proposen de comprar accions dels sistemes SF. Cosa que vaig rebutjar per pur conservadorisme. Mai m'han agradat els paperets. No els he acabat d'entendre mai. Jo el que entenc és la producció de taulellets, de mitges o del que siga. Aquesta és la història.

—*Vostè sap que a la gent li costa de creure que un home que ve del món empresarial li passin per alt els números.*

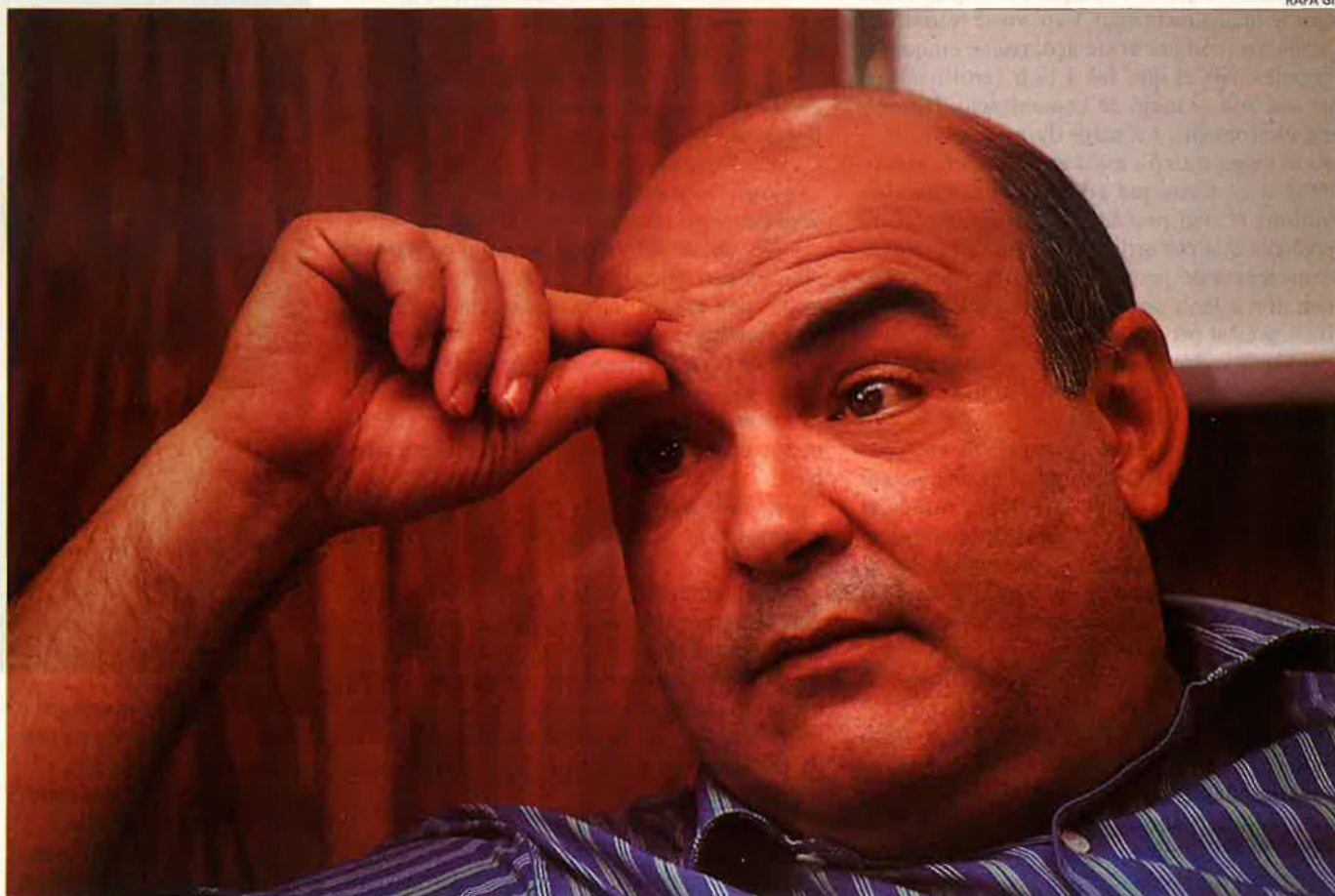
—Jo em dedicava a l'empresa, però tenia un director financer i l'accionista majoritari que es preocupaven dels diners; jo dissenyava l'estratègia de l'empresa. Un pot portar molt bé una empresa i no ser un bon comptable.

—*Quan va saltar l'afer Ibercorp vostè va témer que passaria això?*

—No. Primer perquè la cosa és molt complicada des del punt de vista legal. I després perquè jo no havia estat mai físicament en Ibercorp. Sabia que allò era de De la Concha. Però vaja...

—*Per què no ha pres aquesta decisió abans?*

ment tranquil”

RAFA GIL

—El meu assessor fiscal m'ha dit que les meues irregularitats no tenien cap importància. Jo havia perdut diners perquè ni tan sols m'havia preocupat mai d'invertir els que tenia i traure'n més rendiment.

Però jo no era un ciutadà normal, jo era un ministre i aleshores quan tot això va sortir...

—Això era la setmana passada?

—Fa dues setmanes o tres. Em dona la sensació que algú va soltant informació amb comptagotes, per intoxicar, per fotre, o perquè creu que així saneja el país. M'és igual. Jo he sigut client d'aquest senyor [De la Concha] i per tant pot eixir. I pot eixir no perquè —crec jo— haja fet mal a ningú, ni perquè tinga enemics, sinó perquè sóc ministre. Quan vaig veure que hi havia intencionalitat, vaig decidir explicar-ho.

—I dimitir.

—Tenia l'alternativa d'explicar-ho i no dimitir. En una situació normal això hauria sigut l'alternativa més correcta. Però tal com està el patí, vaig pensar que no tindria cap credibilitat

“Em dona la sensació que algú va soltant informació amb comptagotes, per intoxicar, per fotre, o perquè creu que així saneja el país.”

si no dimitia. La gent en aquests temps espera dimissions.

—Es considera víctima del clima d'alarma social que hi ha ara?

—Efectivament. Si jo ara, i espere tenir-lo aviat, ensenyara quin és el deute que tinc amb Hisenda, si n'hi ha, es veuria la realitat.

—Com ha influït en la seva dimissió el fet que la premsa disposés de la informació sobre les seves irregularitats?

—Ha influït molt. Jo era conscient que si no més donava una explicació i no dimitia hauria semblat insuficient. Hem arribat a una situació molt delicada socialment, que espere que superarem, en què un bolígraf trobat a la butxaca d'un ministre comporta que li demanen la dimissió. Molt bé. El que no faré és dimitir i retirar-me. No. Jo he dimitit i m'explique. I pense fer la campanya de les europees més lliure que mai i amb més capacitat de parlar que mai. Estic absolutament tranquil. Em sembla que algú ens està desorbitant.

—De qui parla?

—A Itàlia en tenim un.

—Allà Berlusconi i aquí Mario Conde?

—No vull personalitzar, perquè potser no ho siga. Estem en un món en què es pot intentar controlar les consciències, controlar el producte. Igual com es venen els detergents: veu una taqueta aquí, doncs aquest és el problema. Que té una taqueta aquí. I vol vostè resoldre el problema: compre vostè açò, pague cinquanta vegades més el que val, i jo li certifique que jo, que sóc el mitjà de comunicació, li resoldré el problema. I a partir d'aquest moment tu ets el client d'això i estàs absolutament vinculat a això. Com que això mou centenars de milions té una potència indescriptible. Una potència que pot arribar a pertorbar bastant la consciència de percepció del que passa. Tenim dret a tenir un país que no estiga controlat, segrestat per uns pocs.

—Vostè redueix els casos de corrupció a un complot contra el Govern del PSOE?

—No, no.

—Perquè els casos de corrupció hi són.

—És clar que sí. Sabeu qui és el més potent en un sistema de corrupció? Sabeu qui és el més potent en un sistema capitalista en què es mouen grans interessos? El corruptor. No el corrupte, el corruptor. El corruptor té tots els asos a la mà. Sap qui, sap com, i sap de quina manera.

—Ara sabem els noms d'alguns corruptes. Qui són els corruptors?

—No. El corruptor és el qui governa. Això ho sap tot el món. A veure si el senyor Berlusconi es querellarà contra mi. El que ha corromput a tothom és qui ha guanyat les eleccions. No hi ha ningú a Itàlia que ho dubte.

—Aquí passa el mateix?

—L'altre dia, mentre m'acomiadava de la gent, els deia: a partir del moment en què una secretària arriba deu minuts tard, o a un cap de servei li donen un deu per cent més de subvenció perquè s'ha equivocat, a partir del moment en què tot això és punible, qui és a dalt mana absolutament. Jo el que els hi he dit és que per res del món es deixen agafar, que ningú us tinga agafats d'alguna manera o d'altra. Si tu tens el poder de l'estat, tot el que passa, haurà passat i passarà, i alguna cosa ha de tenir a veure amb tu. És que és impossible que no ho tinga. Imagineu-vos, per exemple, que Eurodisney, en lloc d'anar a París haguera vingut a Espanya. Comencen tots els fandangos i ve el Tio Disney i et diu que si no li dones el trenta per cent no ve. I vénen uns altres i et diuen que necessiten exportar els beneficis immediats del primer any sense pagar cap impost. No li ho diuen a ningú, però l'estat té mitjans per saber-ho. Et trobes en la situació de dir: i què faig... Quan això passa, s'ha d'emmarcar. No s'ha de ser il·lús ni utòpic. No es podrà controlar mai al cent per cent.

—Es inevitable la corrupció?

—La corrupció es podrà evitar quan la gent pensem que els polítics fan alguna cosa per nosaltres i no pensem que aquests tios ens estan furtant.

—Com es talla la corrupció?

—No ho sé. Però la situació absurda que ara vivim —gent elegida pel poble i menyspreada pel poble— no pot durar.

—Però això ha passat per algun motiu, oi?

—Jo crec que ha passat perquè hi ha hagut interès per tal que passara. Tothom hi ha posat els seus ingredients. És difícil de valorar.

—Vostè va dimitir perquè González li ho va demanar o va ser a iniciativa pròpia?

—No, no, no. El vaig cridar, vaig parlar amb ell... La part oficial, que és la que us conte: va trobar que era una actitud correcta i valenta i que molt bé.

—I la versió extraoficial de la seva dimissió?

—Doncs que de sobte et passen per davant trenta anys de la teua vida. I això sempre afecta.

—El dia que vostè va dimitir se'l veia molt afectat i avui en canvi ja ha passat a l'ofensiva.

—Vaig intentar passar a l'atac en la mateixa compareixença davant la premsa, però estava molt afectat. Em vaig posar sentimental. En aquests moments recordes quina Espanya teníem i quina Espanya tenim avui. I em molesta moltíssim, encara que l'ambient estiga tan malament, que algú diga que Espanya està abandonada.

—Quin ha estat el seu error?

—Depèn com ho mires. Si fóra un pessimista o un desencantat, diria que hauria d'haver continuat sent un empresari. Però no estic desencantat. Això ho tornaria a fer. El que no tornaria a fer és viure despreocupat de les menudes, de les menudíssimes, conseqüències que puga tenir el fet de no haver estat pendent l'any 84 dels meus assumptes. Tot perfecte no ho tindrà mai ningú. Un sempre té alguna cosa, perquè si no, no és persona. La gent ha de saber jugar a això. I valorar-ho, i furgar-hi i criticar-ho. Per una vegada que posava a 110 per hora i ha passat a 111...

—Però un ministre no pot superar la velocitat permesa. Ha de donar exemple.

—No. No hi ha ningú que siga blanc o negre. L'agafaran pixant en una cantonada.

—Vol dir que sempre l'enganxaran?

—Si algú vol, sí.

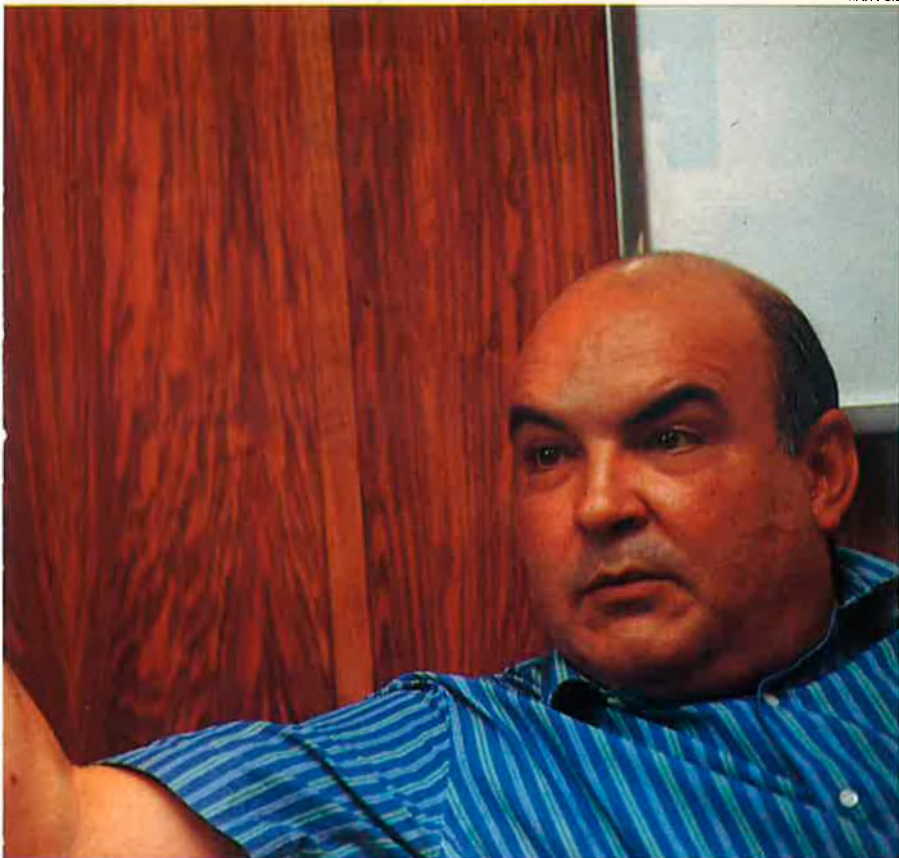
—Sempre és culpa d'un tercer? No creu que cadascú també és responsable dels seus actes?

—Naturalment. Per això he dimitit. Però pense que puc parlar, no? He comès un error i dimitiesc i ja està. Ara, la vocació de màrtir, a hores d'ara jo ja no la tinc.

—Rodríguez Ibarra ha dit avui que si ha-

"Vaig intentar passar a l'atac en la mateixa compareixença davant la premsa, però estava molt afectat. Em vaig posar sentimental. En aquests moments recordes quina Espanya teníem i quina Espanya tenim avui. I em molesta moltíssim, encara que l'ambient estiga tan malament, que algú diga que Espanya està abandonada."

gués estat honrat no hauria acceptat ser ministre.

—Ell té una gran capacitat per a la demagògia.

—Quant durarà Felipe González?

—Felipe té dos elements a valorar. Per una banda la seua funció com a president del Govern, el seu treball d'integració. Per exemple, tot i que li ha suposat un desgast important, la decisió que va prendre de pactar amb CiU. Té un gran valor històric que valoreu si aneu per ací, per Guadalajara o Salamanca. El cost és enorme. Terrorífic. No us el podeu imaginar. Felipe va dir no a un govern de concentració amb el PP, que hauria tingut una acceptació molt més àmplia. No en l'àmbit ideològic, però sí en el tel·lúric, que és molt més perillós. Ha tingut un gran valor i encara aguant. La pregunta no té resposta concreta, encara que crec que l'instint de supervivència del país farà que González acabarà la legislatura o quasi l'acabarà. El segon valor del president és que encara que poden haver-hi quaranta milions de Felipes González a Espanya, en tenim un. L'hem construït entre tots i és un gran valor del país. Seria una dilapidació greu prescindir-ne.

—Pactar amb Pujol li representa un cost. Però li completa la majoria per governar.

—El necessita per a governar? Podia haver fet un govern de concentració amb el PP i no hauria passat res. Ell el que fa és mantenir el

que crec que és una aposta necessària per a aquest país: que els catalans participen.

—Perquè els necessita.

—Ara sí, però quan ho va decidir podia haver decidit una altra cosa. Sabeu allò d'"antes roja que rota". Doncs això és viu encara.

—El lobby valencià a Madrid ha tingut una mort prematura?

—No. No ha tingut cap mort perquè ni Toni ni jo pensem deixar de lluitar políticament. Continuarem aportant el que podem aportar des de la Mediterrània al conjunt del país. Podem aportar moltes coses. Especialment des del punt de vista econòmic. De tota manera, històricament per a un mediterrani trobar un seient tranquil a Madrid continua sent difícil.

—Vostè viu aquesta contradicció?

—La visc i la patesc. Inclús entre amics del partit he tingut la sensació que jo no era d'allí.

—S'ha sentit a vegades més a prop de Pujol que d'alguns companys del seu partit?

—...

—Pel tema de l'economia productiva...

—Des d'aquest punt de vista, absolutament. Recorde que posava sempre el mateix exemple: no pot ser que un funcionari espanyol pugui enviar els seus fills a estudiar anglès als Estats Units, un país que és el doble de ric, i que una mestra americana no pugui enviar els seus fills a estudiar espanyol a Espanya. Això volia dir que el canvi de la pesseta no era cert. Era mentida. I al final la realitat sempre ix.

—Tornarà ara a la política valenciana?

—No me l'he deixada mai, però ara podré estar-hi més. Ara he d'esperar un poc, però ganes sí que en tinc. A Benicàssim me n'aniria en cotxe ara mateix.

—Si a vostè ara l'obliguen a dimitir de diputat li sabrà greu?

—No, perquè la qüestió és que a mi no em pot obligar a dimitir ningú. El que sí que he fet ha sigut posar el meu escó a disposició del partit igual que la permanència en l'executiva. I el meu secretari general, Joan Lerma, m'ha dit que sóc boig i que ni en broma. M'ha dit que ell ha trobat molta gent que ha funcionat molt bé, que s'ha entregat al partit però que potser jo he sigut l'únic que s'ha deixat una empresa i s'ha posat al costat del partit sense demanar-li mai res. I això no vol dir, evidentment, que l'executiva no decideix el que crega millor.

—Ha recuperat l'optimisme molt ràpidament.

—Sóc incapaç de viure més d'una hora en estat de depressió.

—Això té a veure amb el fet de ser valencià?

—Bastant.

—I el futur?

—Mai no ha sigut fàcil. Jo vaig quedar orfe als deu anys i per tant no ho he tingut gens fàcil.

Assumpció Maresma / Pere Martí